

Drone-fenomenet 2024

Det begynte uten dramatikk.

Ingen offisiell kunngjøring. Ingen varslings. Ingen forklaring.

Bare observasjoner.

I midten av november 2024 begynte mennesker langs østkysten av USA å legge merke til lys på himmelen. Først sporadisk. En enkelt observasjon her og der. Men i løpet av få dager endret det seg. Antallet økte. Objektene dukket opp i grupper. De beveget seg på måter som ikke helt passet med det folk var vant til å se.

De svedde stille. De holdt posisjon i luften uten synlig fremdrift. De reagerte ikke på kjente signaler. Og de var der, ikke skjult, ikke kamuflert, men synlige.

Forklaringen som raskt ble gitt, var enkel: droner.

Men jo mer fenomenet ble observert, desto mindre holdt den forklaringen. Historiene som fulgte, var skiftende. Først antydninger om utenlandske aktører. Deretter teknologiske tester. Så en offisiell avvisning. Til slutt forsvant hele saken fra nyhetsbildet.

Men selve fenomenet etterlot et spor, ikke i mediene, men i opplevelsen til dem som hadde sett det.

En annen undersøkelse starter

Det var i dette rommet, mellom observasjon og forklaring, at en annen type undersøkelse ble gjort.

Tre separate remote viewing-sessioner ble gjennomført, uten at deltakerne visste hva de så på. Ingen av dem hadde tilgang til informasjon om hendelsen. Likevel begynte de å beskrive det samme landskapet.

Vann. Kystlinjer. Urbane områder. Strukturer. Objekter i luften.

Men det som gradvis trådte frem, var ikke bare hva som var synlig. Det var hva som ikke stemte med historien som ble fortalt. Ingen av dem så objektene komme opp fra havet.

De så dem over havet. Over vannflaten. I bevegelse. I formasjon. Men ikke som noe som steg opp fra dypet.

Hvor kom de fra?

Når én av dem forsøkte å følge et av objektene bakover i tid, begynte perspektivet å endre seg. Det som først var et punkt over vann, beveget seg oppover. Gjennom atmosfæren. Ut i mørket.

Der, utenfor jordens overflate, var det ikke alene.

Det var flere objekter av samme type. Mindre enheter. Like i form. Like i funksjon. Men de var ikke uavhengige. De var samlet rundt noe større. Et fartøy.

Ikke bare større i størrelse, men i funksjon. Som et senter. Et punkt som organiserte de mindre enhetene rundt seg.

I fartøyet

Da oppmerksomheten flyttet seg inn i dette større fartøyet, endret karakteren på observasjonen seg igjen.

Dette var ikke en enkel maskin. Ikke et tomt skall. Det var et miljø.

Store rom, ikke trange korridorer. Buede flater i stedet for rette vinkler. Lys som virket integrert i strukturen, ikke montert som separate kilder. Alt ga en følelse av at dette ikke bare var bygget for funksjon, men for bruk.

Og der inne var det aktivitet.

Menneskene beveget seg i rommet, ikke som fremmede eller fanger, men som aktive deltakere. De sto ved konsoller, arbeidet med systemene og beveget seg målrettet. Det var ingen tegn til kaos eller usikkerhet; alt bar preg av struktur og rutine.

Men de var ikke alene. En annen tilstedeværelse var der.

Ikke like lett å definere. Ikke umiddelbart gjenkjennelig som menneskelig. Men tydelig nok til at det skilte seg ut. Og enda viktigere, det var ikke passivt.

I ett bestemt øyeblikk ble oppmerksomheten trukket mot en scene som brøt med resten. Et menneske satt i en stol. Tilbakelent. Ikke aktiv. Ikke deltakende på samme måte som de andre.

Ved siden av sto denne andre tilstedeværelsen. Fokusert. Ikke i samtale. Ikke i bevegelse. Men rettet direkte mot personen i stolen.

Det var som om noe foregikk mellom dem som ikke var synlig i vanlig forstand. Ikke en handling i fysisk forstand, men en form for forbindelse. En interaksjon som ikke kunne beskrives med enkle ord, men som bar preg av kontroll, eller tilgang, eller utveksling.

Dette ene øyeblikket stod i kontrast til resten av aktiviteten. Som et punkt der noe mer grunnleggende foregikk.

Bortenfor fartøyet

Samtidig viste en annen av sessionene et annet perspektiv. Ikke innsiden av fartøyet, men opprinnelsen.

Ved å følge bevegelsen bakover, gikk observasjonen forbi jorden. Ut i rommet. Til et annet sted. En sfære.

Ikke nødvendigvis identifisert som en bestemt planet, men tydelig nok til å være noe fysisk. Der var det strukturer. Overflater. Et miljø som ikke virket naturlig, men konstruert. Delvis lukket. Som om det var tilpasset liv eller aktivitet som ikke kunne eksistere der uten støtte.

Det var ikke tomt. Det var aktivt. Og enda lenger bak i sporet dukket det opp noe større.

Et område med omfattende aktivitet. Ikke ett fartøy, men mange. Bevegelse i alle retninger. Som trafikk. Som et knutepunkt der enheter kom og gikk.

Dette ga et bilde som ikke handlet om ett objekt, eller én hendelse. Men om et system. Et system med nivåer.

Mindre enheter som opererer i atmosfæren. Større fartøy som fungerer som baser og kontrollsentre. Og et enda større nettverk som ligger utenfor det hele.

Når disse lagene settes sammen, begynner fenomenet å endre karakter.

Det er ikke lenger bare et spørsmål om hva som ble sett på himmelen. Men hvordan det hele henger sammen.

Det som kanskje er mest bemerkelsesverdig i dette bildet, er ikke teknologien i seg selv. Det er oppførselen.

Objektene skjuler seg ikke. De opptrer ikke som om de forsøker å unngå observasjon. Tvert imot virker de plassert akkurat der de vil bli sett.

Samtidig er det ingen tegn til direkte konfrontasjon. Ingen angrep. Ingen eskalering.

Det er en tilstedeværelse. Kontrollert. Presis. Synlig. Som om eksponeringen i seg selv er en del av det som skjer.

Hva vil de? Hvorfor nå?

Dette reiser et annet spørsmål.

Ikke bare hva disse objektene er, eller hvor de kommer fra. Men hvorfor de vises nå.

Hvis det finnes et system bak dette, slik observasjonene antyder, så fremstår det ikke som kaotisk eller tilfeldig. Det fremstår som strukturert. Planlagt.

Og kanskje, mer enn noe annet, gradvis. Ikke som en hendelse. Men som en prosess. En prosess som ikke nødvendigvis har nådd sitt endepunkt.

Men som allerede er i gang.

Skrevet og bearbeidet av Britt Fossum.

